

De oudste zoon, zie Luk.15.

Meestal staat de jongste zoon in het licht van de schijnwerpers wanneer de bekende gelijkenis uit Lucas 15 wordt behandeld. Nu gaat het ons eens om de oudste zoon.

In de Schrift gaat het wel vaker over twee zonen, over de oudste of eerstgeborene en de jongere zoon, waartussen een groot verschil valt waar te nemen. Denk aan Kaïn en Abel, Ezau en Jakob. Deze gelijkenis gaat eveneens over de strijd tussen twee zonen, wat te herleiden is naar Gen.3:15, de strijd tussen het vrouwenzaad en het slangenzaad, de strijd tussen Kaïn en Abel, Ezau en Jakob en hun nageslachten.

In de gelijkenis worden enkele schetsen gegeven van de karakters weer, van de vader, van de jongste en van de oudste zoon. Dat zijn herkenningsteken, allereerst om ons het onderscheid te leren tussen die twee zaadlijnen uit Gen.3:15, en verder geeft het ons onderwijs in het dagelijks leven.

De jongste zoon hebben wij reeds in brochure no.81 besproken. Nu is de oudste zoon aan de beurt. Zoals wij weten uit de gelijkenis was de jongste zoon de wijde wereld ingegaan nadat hij zijn deel van de vader had ontvangen. Hij had alles erdoor gebracht en was aan de grond geraakt, begeerde zwijnevodsels en was tot zichzelf gekomen. Hij had de reis terug naar huis aanvaard, met het voornemen zijn zonden te belijden tegenover zijn vader. En het verzoekt zich voortaan onder de knechten te mogen rekenen, daar hij niet langer waardig was een zoon genaamd te worden. De vader had de jongen ontvangen en

was zeer verheugd en nam hem weer aan als kind, liet het gemeste kalf slachten en richtte een feestmaaltijd aan.

De oudste zoon kwam uit het veld en hoorde in huis de feeststemming. Hij vroeg aan de knechten wat er aan de hand was. Hij kreeg te horen dat zijn jongere broer weer thuis was gekomen en zijn vader hem had ontvangen en het gemeste kalf had laten slachten om een feestmaaltijd aan te richten.

Dat schoot bij de oudste zoon in het verkeerde keelgat. Hij werd kwaad en toornig.

De knechten speelden een boodschappers rol en vertelden de vader over het ongenoegen van de oudste zoon. De vader hoorde het en ging zelf naar buiten om de oudste zoon het blijde nieuws mee te delen en hem te vragen mee naar binnen te gaan om zijn jongere broer te ontmoeten.

Nee, nu barstte de bui los boven het hoofd van de vader. De oudste zoon slingerde hem harde en grote verwijten naar het hoofd. De jarenlange opeenhoping van ongenoegens traden plotsklaps naar buiten:

29 Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn.

30 Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht.

Wat blijkt uit deze woorden? Dat de oudste zoon zichzelf nooit als zoon had gezien, maar als dienaar, een gelijke aan de knechten. Elk gebod van zijn vader had hij met grote nauwkeurigheid opgevolgd en uitgevoerd. Niet uit kinderliefde tot zijn vader, maar uit een gevoel van knechtschap, iemand die iets terug mocht eisen, loon na arbeid kon verlangen.

Hij verweet zijn vader van hem nog nooit een bokje te hebben ontvangen om een feestje te bouwen met zijn vrienden. De jongen wilde dus óók wel feesten, pret maken, maar had zich dat moeten ontzeggen omdat zijn vader hem daarvan zou hebben weerhouden. In hem leefde kennelijk dezelfde drang naar de wereldse vreugde als in

zijn jongere broer, alleen de huiselijke omgeving had daar beslag op gelegd. Nooit had hij iets van zijn vader ontvangen, maar nú was het moment eindelijk aangebroken zijn vader de rekening van al die jaren te presenteren!

Maar, was dát nu alles wat de oudste zoon tegen zijn vader had in te brengen? Moest dáár zo'n ophef over worden gemaakt? Waren dit de enige grieven tegen zijn vader na al die jaren? Blijkbaar wel.

De oudste zoon was een pure egoïst, rekende alleen met zichzelf en vermoedde, ziende op zijn eigen boze hart, dat zijn jongste broer zijn geld met de hoeren had doorgebracht. Zelf had hij zijn vader gediend en was niet de wereld ingegaan, maar, die wereld leefde wél in zijn hart!

Nu, bij de terugkeer van zijn jongste broer, heeft zijn vader nog wel het gemeste kalf geslacht. Moet je het nog sterker meemaken?

Hij meende dat zijn jongste broer een dubbel loon kreeg op zijn losbandige leven, en hij met zijn nauwgezet leven ontving schijnbaar niets. De oudste zoon redeneerde bij zichzelf dat zijn jongere broer zijn deel reeds had gehad, plus nog eens het gemeste kalf. Het kon niet op. Dus achtte hij zichzelf grotelijks achtergesteld door zijn vader, verongelukkig en voorbijgegaan.

De oudste zoon maakte zijn rekensom op vanuit zijn knechtsgestalte. Die rekensom lijkt logisch en kloppend, schijnt juist te zijn op het eerste gezicht. Zijn jongere broer ontving een dubbel portie na een losbandig leven, en hij ontving niets na een stipt leven. Het is echter maar hoe men de zaak beziet en beoordeelt.

Voor de vader was het alsof zijn jongste zoon als dood was toen deze in de wereld vertoefde. Voor zijn gevoel had de vader zijn jongste

zoon verloren. De jongste zoon was inderdaad verloren, aan lager wal geraakt en tenslotte een gebroken mens geworden, als zwijnenhoeder aangesteld. Hij had zijn leven weggegooid, zijn levensjaren verspeeld. Niet alzo de oudste zoon. De oudste zoon was keurig thuis gebleven en diende zijn vader dag aan dag. Dus was de oudste zoon schatrijk. Alleen kon hij dat niet zien vanwege zijn knechtsgestalte. De jongste zoon was ten opzichte van hem straatarm en droeg de littekenen van een vergooid leven.

De oudste zoon maakte een grove denkfout. Hij was bij de hand en intellectueel genoeg te denken dat hij metterdaad geen knecht maar zoon was, dus geen loon ontving gelijk de knechten. Daar had hij dan ook nooit om gevraagd aan zijn vader. Wel zag hij alle zegeningen door de bril van een knecht, als zijnde een door hem verworven recht en geen ouderlijke gunst en liefde. Nee, wat hij thuis ontving was een vanzelfsprekendheid, want hij had er iets voor gedaan. Er stonden prestaties tegenover. Dus in werkelijkheid zette hij alle liefde en gunsten van zijn vader om in loon naar werken. Hij was bezeten door het dienen om vergelding. Daardoor was hij blind voor het nuchtere feit dat hij als oudste zoon álles zou krijgen wat van zijn vader was, op een klein deel na dat voor zijn jongere broer bestemd was.

Omdat hij zichzelf niet als zoon zag maar als knecht, rekende hij foutief. Zijn houding was verkeerd. Hij handelde vanuit een hoogmoedig hart. Hij leefde vanuit een innerlijk tweespalt. Hij ontving liever direct één bokje als loon, dan later een grote veestapel als liefdeblijk van zijn vader.

Nee, de oudste zoon kón niet denken in termen van liefde en liefdebetoon, dat was hem vreemd. Vandaar zijn beklag, verwijten, bekrompenheid en afgunst richting zijn jongere broer.

Wat nameloos arm en achter gezet moet hij zich hebben gevoeld toen hij hoorde dat zijn vader het gemeste kalf had laten slachten voor zijn jongere broer die álles erdoor had gebracht.

Hij meende werkelijk nooit iets te hebben gehad van zijn vader, plus daarbij dat hij ook nog eens de genieting van de wereld had moeten

missen vanwege zijn slaafse gehoorzaamheid aan zijn vader. De vreugde van het leven had hij ervoor prijsgegeven.

Met die oudste zoon is niet alleen het starre jodendom uitgebeeld, maar ook allen die God willen dienen om loon naar werken. De mens, vooral wanneer deze godsdienstig wordt, kan zijn dienstknechtsgestalte maar moeilijk prijsgeven, indien dat al mogelijk zou zijn. Zonder ware levensvernieuwing blijft de mens in het diepst van zijn wezen een werker om loon. De drang naar prestaties moet geheel sterven, wil men leren leven van een gift, van gunst en genade.

Hoe is het doen en laten van de oudste zoon te verklaren? De Rooms Katholieke psychologisch therapeute Marie Balmory uit Frankrijk heeft een boek geschreven over Kaïn en Abel. Daarin legt zij de verschillen neer tussen deze twee broers. De ouders van Kaïn en Abel waren Adam en Eva, die niet van de verboden vrucht van de boom der kennis van goed en kwaad mochten eten. Balmory ziet dit verbod als een wet die de omgang (dus zeker de huwelijksgemeenschap) tussen man en vrouw in goede banen wil leiden. Men mag elkaar niet “op eten”. Kaïn was de oudste van de tweeling en bracht een offer aan God van de vruchten van de grond en vereenzelvigde zich kennelijk niet met zijn offer. Daar ligt de sleutel tot het mysterie. Abel bracht van de eerstgeborenen van zijn lammeren, het vette ervan en vereenzelvigde zich kennelijk wél met zijn offer. Hij en zijn offer werd aangenomen, Kaïn en zijn offer werd afgewezen.

Goed beschouwt mág en kán God geen offer van Kaïn aannemen waarin deze zichzelf niet identificeert, want dan zou God met offers instemmen waarin de personen zélf worden gemist. Neem als voorbeeld een schone rede van een spreker. Wanneer de spreker er zelf niet achter staat, zegt de rede niets, heeft de rede geen kracht. Of neem een boek, waar de schrijver niet achter staat. Dat boek zegt dan niets en is zonder waarde.

Kaïn wilde God in een valstrik laten lopen, door een offer te brengen waarin hijzelf niet aanwezig was. God aanvaardde echter niet het offer waarin de persoon wordt gemist!

De eerste mensen kwamen uit de hof van Eden. Nachash had eerst Eva om de tuin geleid. God is de Schepper, de Wetgever, de Volmaakte. Nachash was degene die uit het braakliggende veld kwam, ongecultiveerd, de tegenwettige, de verleider en verstoorder. De eerste mensen worden op de proef gesteld, en ook alle mensen na hen, hoe wij tegenover onze Schepper staan.

Nachash staat, volgens Balmory -en daar stemmen wij mee in-, symbool voor de fallus (mannelijk geslachtsorgaan) en verleidde de vrouw ertoe seks te zien als een “bezit”. Dat maakte van Eva de “mindere”. Hier vernietigde de vrouw een stuk van haar zélf waardoor de mogelijkheid vrijkwam om te gaan spreken in termen van “ik en jij”. De vrouw eiste de man op. Eva nam en at en zij gaf ook haar man en hij at (eerlijk samen alles delen). Daardoor vervielen zij van het gecultiveerde leven in de hof van Eden tot het ongecultiveerde leven daarbuiten, waar mensen en dieren elkaar letterlijk (kannibalisme) en ook figuurlijk (dmv. zelfzuchtige concurrentie) op eten. Welnu, die vrucht van de verleiding en hun ongehoorzaamheid zagen zij voor ogen toen Kaïn Abel vermoordde, zijn broeder “op at”. Diezelfde houding van Kaïn zien wij terug in de oudste zoon. De oudste zoon miskent het gezag, gaat het liefst in termen van “ik en jij” met zijn ouders om. Wil zijn ouders nog wel een offer brengen, maar dan een offer waarin hijzelf niet aanwezig is. Welaan, zo’n offer kunnen en mogen de ouders niet accepteren tegenover hun andere rechtgeaarde kinderen.

De oudste zoon was de erfgenaam en zou een dubbel portie ontvangen naar de wet. Hij bezat immers de eerstegeboorterechten. Dat wil echter nog niet zeggen dat men zijn rechten kan verspelen. Men kan zichzelf wél buitenspel plaatsen. En dat deed de oudste zoon.

De oudste zoon toonde een kwade inborst te hebben. Hij wist zich geen zoon van zijn vader, en was -dat ligt voorhanden van de Kain/Edom-joden- ook geen wettige zoon.

De vader had het ook reeds lang ingezien dat hij in werkelijkheid maar één zoon had, nl. de jongste. De oudste was zijn zoon niet, maar

had zichzelf “zoon” gemaakt, ingenesteld. Jer.2:21 zegt dat Israël een edele wijnstok was, die later verbasterd werd. Die verbasterde wijnstok was niet de echte.

God heeft maar één zoon, dat is Zijn volk Israël, dat Hij uit Egypte heeft geroepen. De andere en oudste zoon, Ezau, Edom, was wel in de tent van Izaak geboren, maakte wel aanspraak op de eerstgeboorte, maar deugde niet, had zijn eerstgeboorte verkocht om een schotel moes, Hebr.12:16, en was een onheilige.

Het bleek dat de vader slechts één zoon had en de oudste zich niet als zoon kon gedragen. De oudste wist zich geen houding aan te nemen als kind. Hij zag zijn vader niet staan, durfde zijn vader leugens en grote verwijten naar het hoofd slingeren, toonde geen enkel respect voor zijn vader. Immers, het was een grove leugen van de oudste zoon zijn vader te beschuldigen dat hij nog nooit iets had gehad, zelfs geen bokje om er vrolijk mee te zijn met zijn makkers.

Let er goed op wat er geschreven staat in Lucas 15 vers 12:

12 En de jongste van hen zeide tot den vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed.

Dus ontving de oudste zoon gelijktijdig met de jongste zoon eveneens zijn deel! Althans, het werd voor hem vastgezet of reeds werkelijk g e e v e n . De beschuldiging van de oudste zoon dat hij nooit iets had ontvangen was volkomen ongegrond en uit de lucht gegrepen. Ja,

het was brutaal, laaghartig, gekleurd en onbetamelijk van hem zijn vader met zoiets te confronteren. De beschuldiging kwam voort uit een sterk gefrustreerd gemoed, uit een hart vol haat en misnoegen.

De vader bleef echter zichzelf, liet zich niet gaan en antwoordde beheerst, na de verwijten te hebben aangehoord, zie vers 31:

31 En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe.

32 Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden.

De vader ging niet op de verwijten van zijn oudste zoon in, pleitte zich niet vrij, gaf geen tekst en uitleg van zijn handelwijze, verweet de jongen geen hardheid en liefdeloosheid. De vader wist wel wat hij aan zijn oudste zoon had. Hij had het leven en het gedrag van hem allang gevolgd en gadeslagen. Zijn oudste zoon had hem niet lief, toonde geen ware kinderliefde tegenover zijn ouders. Alleen plichtsgetrouw zijn is geen liefde. Bij de minste vermeende verongelijking sloeg de vlam in de pan. Dan volgden vlamme verwijten. Dan kan een vader te horen krijgen dat hij gore laster zou spreken, leugens zou lanceren en uit voorkeur zou handelen. Ja, dan komt het ware karakter van de oudste zoon naar boven.

Als alles voor de wind gaat hoor je hem niet. O wee als hij meent achtergesteld te worden.

Dan is de boot aan en zijn de rapen gaar. Men moet hem niet in iets te kort doen of iets in de weg leggen, want dan komt zijn ware aard naar buiten. Zo leert men kinderen en vrienden kennen! Dan gaan de kwaden tieren, schelden, verwijten doen, vloeken en verwensingen uiten, dreigementen geven en druk uitoefenen. Dan komt eruit wat er altijd op de bodem van het hart verborgen lag. Dan moet er gelogen worden. Dan verwijt de oudste zoon dat zijn jongere broer zijn goed met de hoeren erdoor heeft gebracht. Dat blijkt echter nergens uit. Dat is een ongegronde, dus valse beschuldiging. De oudste zoon veronderstelde het, dus was het in zijn visie zo. Maar..., die veronderstelling kwam voort uit zijn eigen boze hart waarin boze hoerachtige hartstochten leefden. Daar rekende hij naar. Zo de waard is vertrouwt hij zijn gasten. Zélf was hij kennelijk een geniepeling die de katjes in het donker kneep. Hij was het immers wie het werken om loon in het bloed zat. Welnu, wat doen de hoeren? Zij verhuuren zichzelf en werken om loon. Niet uit liefde, maar om geld verkopen zij hun “liefde”. En dat is identiek aan de oudste zoon, die geen

greintje ouderliefde toonde, geen enkel respect voor zijn vader ten toon spreidde. Hij verraadde zichzelf.

Vroeg of laat kon de oudste zoon het masker van geveinsdheid niet langer voorhouden en viel het af. Dan wordt gezien wie er werkelijk achter het masker schuil ging. Gezag, respect, nee, dat kende hij niet. Zijn vader was zijn rivaal. Zijn broer, dat was een doorbrenger, een nietsnut. Dat zijn jongste broer wél zijn vader liefhad, dat was, zo meende hij, vanwege diens brood-afhankelijkheid.

Naar binnen komen in het huis waar zijn jongere broer was, nee, dat nooit. Hij hoefde zijn jongere broer niet meer te zien. Voor hem wás hij reeds dood en dat vond hij best.

Ineens stond de oudste zoon voor het voldongen feit dat zijn jongere broer thuis was gekomen en zijn vader daarmee zeer ingenomen was, gezien het slachten van het gemeste kalf. Zijn jongere broer werd opeens zijn grote rivaal: hij òf ik!

De oudste zoon was boos omdat zijn vader goed was. Matth.20:15.

Hij, als oudste zoon, was tijdens de afwezigheid van de jongste zoon, de enige geweest in het huis zijns vaders. Geen rivalen, hij alleen was het. Nu ineens was zijn jongste broer terug van weggeweest en kwam de concurrentie-verhouding weer tot nieuw leven. Dat stak hem als een mes in het hart. Mensen kunnen gemakkelijk met elkaar omgaan en in betrekkelijke vrede met elkaar leven, zolang het er maar niet op aan komt dat men voor een keuze wordt geplaatst van hij òf ik.

Zodra dít kritieke punt aan de orde komt, gaat alles van binnen zich toe spitsen. Dan komt er als het ware adrenaline in het bloed. Stel je voor dat mijn ik eraan moet! En dat voor iemand die jonger is dan ik, en die ook nog eens zijn deel erdoor heeft gebracht in de wereld.

Dan wordt duidelijk hoe volwassen (of onvolwassen) wij mensen zijn, hoe groot of klein wij in geestelijk opzicht zijn.

Luister eens naar Johannes de Doper, zie Joh.3:27-30: *Hij moet wassen, maar ik moet minder worden.* Dat is volwassen taal, dat is de handelwijze van een groot man. Geen wedloop met Jezus. Nee,

Johannes aanvaardde zijn mindere plaats. Ook de jongste zoon kende deze moeilijke les van het leven te verliezen om het te behouden. Hij had geleerd te zeggen niet meer waardig een zoon genaamd te worden. Hij was zijn ik kwijtgeraakt en zag zichzelf niet meer staan. En dat kan geen kwaad, maar levert juist winst op. Wie zijn leven verliest, vindt het! Wat wél kwaad kan is de houding en ontrouw van de oudste zoon. Hij verachtte zijn vader! Ware grootheid schuilt niet in zelfhandhaving, maar zit daarin dat een mens zijn plaats weet en desnoods een stap achteruit kan doen, zijn meerderen respecteert en hen hoger acht, anderen laat voorgaan en wacht tot men hem hogerop roept.

Op het verwijt van de zoon geeft de vader een directe en weldoordachte reactie.

De vader antwoordde dat al het zijne immers van hem was. Nee, dat zag hij niet. Niets voor niets. Hij had ervoor gewerkt, het was zijn loon, zuur verdiend. Alzo redeneerden de joden.

Uit de geschiedenis blijkt dat de joden niet naar “binnen” wilden gaan. De oudste zoon woonde blijkbaar niet in hetzelfde huis als de vader. Af en toe kwam hij er wellicht even op een kort bezoek. Zijn hart woonde niet in het huis van zijn vader. Hij was aldoor maar aan het werk op de akker. Hij ging met zijn vragen en problemen niet regelrecht naar zijn eigen vader, maar naar de knechten van zijn vader. Hij wilde per se niet deelnemen aan de grote vreugde in het huis van zijn vader, vanwege de terugkeer van zijn jongere broer.

De vader zei dat men behoorde vrolijk te zijn. Dat is in algemene zin gezegd. Iedereen werd erbij betrokken. Maar, de oudste zoon trok zichzelf terug. Nee, geen vreugde over zijn jongere broer, slechts geïrriteerdheid, afgunst en jaloezie.

Geen deelname aan het familiefeest, niet een delen in lief en leed. Liever in het isolement met een vermeend aangedaan onrecht. Liever de vader vals beschuldigen, dan deelnemen aan een feest tegen je zin in. Dan maar breken met de familie en een afscheidsbrief sturen.

De oudste zoon plaatste zichzelf buiten de familiekring, wilde niet in de vreugde delen van het gezin, maar liet ook het gezin van zijn vader niet delen in zijn vreugde. Dat was alleen voor zijn eigen vrienden en geestelijke broeders met wie hij samenspande en hem in zijn rol bevestigden, zijn handen steunden in het kwade.

Wat moet je met zo'n zoon aan? Moet je je gezin laten “verzieken” door een enkele dwarsligger? Moet je maar wat schipperen, een beetje toegeven en het niet zo nauw nemen, want nu ja, het is toch je kind? Moet je zo'n tegenpolig karakter maar niet te serieus nemen, eenzijdig vergeven en zand erover, doen alsof je niet alles van hem in de gaten hebt? De vader (en ook de moeder) kan het gezin niet “op laten eten” door een zoon of dochter waarin de geest van Kaïn of Ezau huisvest.

Nee, vers 32: *Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden.*

De vader toont in algemene zin dat “men” behoorde vrolijk en blij te zijn. Dat is de natuurlijke gang van zaken. Al het andere wat daarvan afwijkt is tegennatuurlijk, verwerpelijk.

De vader bedoelt te zeggen: Maleachi 1:6 *Een zoon zal den vader eren, en een knecht zijn heer; **ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer ? En ben Ik een Heere, waar is Mijn vreze?** zegt JHWH der heirscharen tot u, o priesters, verachters Mijns Naams! Maar gij zegt: Waarmede verachten wij Uw Naam?*

En, Spreuken 8:17 *Ik heb lief, die Mij liefhebben; en die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden.*

Is dat egoïstisch? Nee, dat is het resultaat van de uitkomst. Liefde dient niet gekocht te worden. Liefde moet voortkomen uit het hart. Daaraan herkent de vader zijn ware zoon. De andere is niet waard een zoon genoemd te worden. In een offer moet de offeraar zichzelf leggen, in de liefde van een kind moet het kind zélf aanwezig zijn.

De rol is omgekeerd. De jongste zoon meende vanwege zijn zonden niet langer een zoon te kunnen worden genoemd. Nee, het was juist de oudste zoon die zichzelf buiten het gezin plaatste, en wel door opzettelijke verharding, door opstand tegen zijn vader. Dat is een bijna onvergeeflijke zonde. Al de zonden van de jongste zoon plaatsten hem niet buiten het zoonschap. De vader zag zijn intense berouw en kinderliefde en vergaf hem alles. De oudste zoon echter had alle liefde gesmoord, zijn vader op het hart getrapt en was zoon-af! De jongste zoon kende zichzelf schuldig, betoonde waarachtig berouw. Hij was er zelf in aanwezig. De oudste niet. Schuld kwam in zijn woordenboek niet voor, berouw helemaal niet.

En de moeder? Zij wordt niet genoemd in de gelijkenis. Gelukkig maar, want er staat in Spreuken 17:25 *Een zotte zoon is een verdriet voor zijn vader, en bittere droefheid voor degene, die hem gebaard heeft.*

Spreuken 19:13 Een zotte zoon is zijn vader grote ellende;

De moeder kan zich alleen maar achter haar man scharen en bitter bedroefd zijn!

De vader toonde slechts hoe het behoorde te zijn. De oudste zoon kon het daarmee doen. De vader hield de oudste zoon als het ware een spiegel voor. Kijk daar nu eens in, en ik zal je tonen hoe het behoort te zijn. Jouw gedrag, oudste zoon, is afwijkend, onnatuurlijk, kwaadaardig, verwerpelijk. De natuurlijke gang van zaken en de gewone aard van broers toont blijdschap na terugzien, na hereniging. Maar jij, oudste zoon, jij bent ontaard. Men behoorde vrolijk te zijn, en jij loopt te mopperen!

Nee, de oudste zoon leed niet aan bewustzijnsvernauwing. Het was zijn boze aard, zijn afwijkende karakter, zijn egoïsme dat hem opstandig maakte tegen het gedrag van zijn vader, tegen de vreugde rond zijn broer.

Het is dan ook onvoorstelbaar dat de joden zich ooit zullen verheugen als de “verloren zoon”, de twaalf zogenaamd verloren stammen Israëls, terug zullen zijn gevonden, geïdentificeerd en verenigd. De joden -op enkele uitzonderingen na- zoeken hun “broeders” altijd gaarne waar ze niet zijn te vinden, n.l. onder de Jappanners en Falasja’s en dergelijke. Nee, niet zoeken naar hun jongere broer waar deze in werkelijkheid zich bevindt, nl. in het Westen, in de “varkensmaatschappij”, te midden van de jet-set en de glitter van Babylon. Stel je voor dat dáár de jongste zoon zou ontdekt worden, dan moeten zij als oudste zoon een stap terug doen. Nu nog ziet het grootste deel der mensen de joden aan voor het oude verbondsvolk (wat zij in werkelijkheid niet zijn). Nu nog eisen zij de rechten van de eerstgeboorte op, als of zij Jakob zijn, als of zij kinderen van Abraham zouden zijn.

Eens zal het doek voor hen vallen, wanneer de jongste zoon door de Heilige Geest tot zichzelf zal komen en terug zal keren naar zijn vader. Wanneer zijn vader hem het gemeste kalf zal toe bereiden en er feest zal worden gevierd. Dan zal de grote afwezige op het feest de oudste zoon zijn! Zijn rol is uitgespeeld, afgelopen! En wel door zijn eigen geaardheid, door zijn eigen gedrag. Alzo zullen de joden tonen wie zij in werkelijkheid zijn.

Er komt uit wat erin zit, aan de vrucht kent men de boom.

Men behoorde dan vrolijk te zijn.

Ja, hoe het behoort te zijn wist de oudste zoon best. Hij kende alle wetten en huisregels van zijn vader op zijn duimpje. En hij deed er nog naar ook, alleen niet te veel, niet uit liefde, maar uit wettische vrees de gunst te verliezen.

Eert uw vader en uw moeder. Ja, zo behoort het wel te zijn. Maar, de joden hadden op elk gebod wel een aantal ontwijk mogelijkheden bedacht. Zij konden altijd wel op de een of andere wijze onder het gebod uitkomen. Daardoor maakten zij het gebod krachteloos.

Straks, wanneer het Messiaans Vrederijk aanvangt en de “verloren zoon”, de zogenaamd verloren twaalf stammen Israëls tot zichzelf zijn gekomen, identiteitbewust zijn gemaakt en terugkeren naar de Vader, zal de oudste zoon het laten afweten. De joden zullen boos zijn en niet in de feestvreugde willen delen. Zij hebben ruimschoots de mogelijkheden gehad om deze te benutten. Zij hebben niet gewild. *Mattheus 23:37 Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkewijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugels; en gijlieden hebt niet gewild.*

Lukas 19:27 Doch deze mijn vijanden, die niet hebben gewild, dat ik over hen koning zoude zijn, brengt ze hier, en slaat ze hier voor mij dood.

En wanneer er al één van hen het waagt naar de bruiloftsmaal te gaan, is deze nog wel zo eigenwillig dat hij zich geen bruiloftskleed zal laten aantrekken. *Mattheus 22:11 En als de koning ingegaan was, om de aanzittende gasten te overzien, zag hij aldaar een mens, niet gekleed zijnde met een bruiloftskleed; En zeide tot hem: Vriend! hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aan hebbende? En hij verstomde.*

Men houdt het niet voor mogelijk dat lieden zó eigenwijs en eigengerechtigd kunnen blijven!

Uit de toon vallend gedrag. Ergerlijk, misselijk makend. Dát is de oudste zoon ten voeten uit.

De jongste zoon heeft in oprechtheid van zichzelf leren zeggen: “Lo-Ammi”, ik ben Uw volk, Uw zoon niet meer!

Maar juist dán antwoordt de liefhebbende Vader in Zijn ondoorgrondelijke trouw: “Ammi”, jij bent Mijn lieve zoon, gij zijt Mijn volk wél, dat verloren was en weer is gevonden, dat dood was en weer leeft! Komt laat ons samen vrolijk zijn!

“Verloren” is in het Grieks apolooloos, apollemi.

Zie Strongs 622 ap'ollumi, ww

Apollo betekent “verderver”.

Alzo heeft de satan Israël geprobeerd “verloren” te laten gaan, geheel uit de weg te ruimen, te verwoesten, te doden, etc. Maar nee, God wist waar Zijn schapen waren, als verloren schapen. Wat bij de mensen onmogelijk is, is bij Hem wel mogelijk. Hij zoekt het verlorene! Hem zij de lof en eer, van nu aan tot in alle eeuwen.

Amos 9:9 Want ziet, Ik geef bevel, en Ik zal het huis Israels onder al de heidenen schudden, gelijk als zaad geschud wordt in een zeeff; en niet een steentje zal er ter aarde vallen.

Jeremia 50:6 Mijn volk waren verloren schapen, hun herders hadden hen verleid, zij hadden hen gevoerd naar de bergen, zij gingen van berg tot heuvel, zij vergaten hun legering.

Mattheus 10:6 Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israels.

Mattheus 15:24 Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls.

Jesaja 65:1 ¶ Ik ben gevonden van hen, die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden van degenen, die Mij niet zochten; tot het volk, dat naar Mijn Naam niet genoemd was, heb Ik gezegd: Ziet, hier ben Ik, ziet, hier ben Ik.

